

Szálinger Balázs

Város a mólótájon

– a Jánoséra –

I.

A város kockakövét nem tartja helyén aranyérem,
 S hol helytállni a cél, ezt-azt fölkap a szél.
 Hogyha akármi utalna ápolit bajnoki múltra,
 Meglelném honomat sárgult képek alatt.
 Meglennék örökösként, meg nem bontva a törvényt:
 Kit hol hízlal a tej, ott porladjon az el.
 Hízalgó is a pár név, kikben társra találnék,
 Mert a magyar Helikon névsora önmaga hon,
 Ám még szebb, hol a mécsék az ótetetőben is égnek:
 Várost lelsz amögött, nem házsornyi mezőt,
 Ott koszorú gyűl a fényből, s városaink sikerétől
 Másként jár a kaszás, gödröt máshogyan ás.

II.

Szenderedő feledéssel szórja magát a szülőhely,
 Messzibe adja fiát, s nem feneketlen a zsák!
 Ékeit engedi így át, bár a szülőszoba kínját
 Mindig is ő viseli – s furcsa, megéri neki.
 Gőgös is ebben a hitben: már halvány jele sincsen,
 Számon tartja-e még egy-egy nagykövetét.

III.

Hűlni hagyott szeretettel vittünk máshova, Keszthely,
 S lettünk, nem kevesen: sztárok – műfüvesen.
 Nélküle bármit elértünk, vagy loptuk, vagy elévült,
 Bárhova visz vad utunk: mind senkik maradunk.
 Hagysz idegenbe verődni, hol csak senkim a többi,
 S még köszönés se terem emlékműveiden.

IV.

Álmom a mólótájon egy márványerű lábnyom,
 Ré málmom, hogy a fagy foglya s a jégre mutat.

Fischer György
 Szu Csong Herceg